

บทความเรื่อง

คดีความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากรที่เป็นคดีพิเศษตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

โดย นายรัชชชัย สวนสีดา ผู้อำนวยการส่วนคดีภาษีอากร ๒ สำนักคดีภาษีอากร

คดีความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร

เมื่อคดีความผิดทางอาญาตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรเกิดขึ้นแล้ว เจ้าพนักงานสรรพากร ผู้ปฏิบัติงานคดีอาจดำเนินการได้ ๒ กรณี คือ การเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับ และการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาต่อศาล จึงแบ่งลักษณะคดีความผิดทางอาญาตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร ดังนี้

ก. กรณีคดีความผิดทางอาญาที่เจ้าพนักงานสามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้

ข. กรณีคดีความผิดทางอาญาที่เจ้าพนักงานไม่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้ เจ้าพนักงานสรรพากรจะต้องดำเนินการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพื่อให้ดำเนินคดีทางอาญาทางศาลเท่านั้น

ก. กรณีคดีความผิดทางอาญาที่เจ้าพนักงานสามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้

การเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับคดีอาญา เป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๓ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ ถ้าเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้ เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับแต่สถานเดียว ในความผิดต่อไปนี้ เว้นแต่ความผิดตามมาตรา ๑๓ คือ

(๑) ความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษปรับหรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ ซึ่งโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของอธิบดี ถ้าเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด

(๒) ความผิดที่มีโทษปรับหรือโทษจำคุกเกินหกเดือนแต่ไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ ซึ่งโทษจำคุกเกินหกเดือนแต่ไม่เกินหนึ่งปี ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยอธิบดี อธิบดีกรมการปกครอง และอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ถ้าผู้ต้องหาใช้ค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้ต้องหาไม่ให้ออกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้น

ถ้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่ง เห็นว่าไม่ควรใช้อำนาจเปรียบเทียบหรือเมื่อเปรียบเทียบแล้วผู้ต้องหาไม่ยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือยอมแล้วแต่ไม่ชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนด ให้ดำเนินการฟ้องร้องต่อไป และในกรณีนี้ ห้ามมิให้ดำเนินการเปรียบเทียบตามกฎหมายอื่นอีก”

ซึ่งคิดความผิดทางอาญาในกรณีนี้ กรมสรรพากรได้วางแนวทางอัตราการเปรียบเทียบ โดยกำหนดค่าปรับไว้ตามหนังสือ ที่ กค ๐๘๐๖(ก)/๑๓๓๒ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๕ รวม ๕๐ กรณี (หรือฐานความผิด) ซึ่งจะยกเป็นตัวอย่างบางกรณี ดังนี้

บัญชีอัตราการเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับ

ตามมาตรา ๓ ทวิ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร

ตามหนังสือที่ กค ๐๘๐๖(ก)/๑๓๓๒ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๕

(ข้อผ่อนปรนการปรับตามหนังสือที่ กค ๐๘๐๖/๑๐๐๔๐ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๓๗)

ทั่วไป

ลำดับ ที่	มาตรา ความผิด	ฐานความผิด	อัตราโทษตามกฎหมาย	อัตราที่ควรเปรียบเทียบปรับ กระทรวงละ/บาท
๑	๓ นว	รู้อยู่แล้วไม่อำนวยความสะดวกหรือขัดขวางเจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ ตามความในมาตรา ๓ เบญจ	ปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ (อายุความ ๑ ปี)	๕,๐๐๐.-
๒	๓ ทศ	ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมินหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามความในมาตรา ๓ ฉ	ปรับไม่เกินห้าพันบาท (อายุความ ๑ ปี)	๒,๐๐๐.-
๓	๓ ทวา ทศ	ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามความในมาตรา ๓ เอกาทศ (เลขประจำตัวผู้เสียภาษี)	ปรับไม่เกินสองพันบาท (อายุความ ๑ ปี)	(๑) บุคคลธรรมดา ๑๐๐.- (๒) นิติบุคคล ๕๐๐.-
๔-๕๐	๔ นว- ๑๒๘	๑	๑	๑

ข้อสังเกต คิดความผิดตามมาตรา ๓๗ ทวิ แม้เป็นความผิดที่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้ ตามมาตรา ๓ ทวิ (๑) แต่กรมสรรพากรเห็นว่า เป็นกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร จึงไม่ได้วางแนวทางอัตราการเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับไว้ตามหนังสือดังกล่าว

ข. กรณีคดีความผิดทางอาญาที่เจ้าพนักงานไม่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้

ความผิดที่เจ้าพนักงานไม่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้ เป็นความผิดที่มีบทลงโทษหนัก ปรับและจำคุกในอัตราสูง ประมวลรัษฎากรได้บัญญัติไว้ ตามมาตรา ๓๕ ทวิ มาตรา ๓๗ (๑) (๒) มาตรา ๕๐/๔ (๑)-(๓) มาตรา ๕๐/๕ มาตรา ๕๑/๒๑ (๓) และมาตรา ๑๒๕ รวม ๑๓ กรณี (ความจริงมีมาตรา ๑๓ อีกที่ไม่สามารถเปรียบเทียบฯ ได้เพราะมาตรา ๓ ทวิ ได้กำหนดยกเว้นไว้) ดังนี้

มาตรา ๓๕ ทวิ “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ ทวิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

ในกรณีผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น”

มาตรา ๓๗ “ผู้ใด

(๑) โดยรู้แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือ

(๒) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท”

มาตรา ๕๐/๔ “บุคคลดังต่อไปนี้ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

(๑) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิที่จะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา ๘๖ วรรคสอง หรือมาตรา ๘๖/๑

(๒) ตัวแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักร โดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิตามมาตรา ๘๖/๒ วรรคหนึ่ง

(๓) ผู้ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิที่จะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา ๘๖/๑๓

(๔) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ลงรายการหรือลงรายการเป็นเท็จในรายงานตามมาตรา ๘๗ หรือตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๗/๑

(๕) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ หรือใบแทนเอกสารดังกล่าว

(บ) ผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทบการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน

(ค) ผู้ประกอบการ โดยเจตนาไปกำกับภาษีปลอมหรือไปกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วย กฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี”

มาตรา ๕๐/๕ “ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามหมวดนี้ เป็นนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่ จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอมหรือมีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น”

มาตรา ๕๑/๒๑ (๗) “ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ ดังต่อไปนี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๑) .....

(๗) ส่วน ๑๔ บทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติมาตราดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งมาตรา ๕๐/๕”

มาตรา ๑๒๕ “ผู้ใด โดยเจตนาทุจริตมีแสตมป์ซึ่งรู้ว่าเป็นแสตมป์ปลอมก็ดี หรือค่าแสตมป์ที่ ใช้แล้ว หรือที่มีกฎกระทรวงประกาศให้เลิกใช้เสียแล้วก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

ความผิดตามมาตราดังกล่าวข้างต้น เป็นความผิดที่มีระวางโทษจำคุกชั้นสูงถึงเจ็ดปี ซึ่งเจ้าพนักงานไม่สามารถเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับได้ ดังนั้น ถ้าบุคคลใดมีพฤติการณ์ครบองค์ประกอบ ความผิดอาญาแล้ว เจ้าพนักงานสรรพากรต้องดำเนินการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพื่อฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาทางศาลเท่านั้น

คดีความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากรที่เป็นคดีพิเศษ

เนื่องจากคดีความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากรมิได้กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น ในการประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ.) ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ กคพ. โดยนายกรัฐมนตรีนาย (พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร) เป็นประธานได้มีมติให้เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงกำหนดให้คดีความผิดทางอาญาเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร กฎหมายว่าด้วยศุลกากร ภาษีสรรพสามิต สุรา และยาสูบ รวม ๕ ฉบับ เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑วรรคหนึ่ง (๑) เพิ่มเติมจากที่ได้กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ อนุมัติหลักการร่างกฎกระทรวงตามที่กระทรวงยุติธรรม (กคพ.) เสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาดำเนินการจนสามารถออกกฎกระทรวง

ว่าด้วยการกำหนดคดีพิเศษเพิ่มเติม ตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

เมื่อมีการออกกฎกระทรวงกำหนดให้คดีความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากรเป็นคดีพิเศษเพิ่มเติมแล้ว จะต้องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดโดย กคพ. อีก ตามกฎกระทรวงดังกล่าว และตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) ทั้งนี้ ผู้เขียนและข้าราชการสำนักคดีภาษีอากร กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้ดำเนินการยกร่างแล้วเสนอต่อคณะอนุกรรมการ กคพ. และกคพ. ตามลำดับ โดย กคพ. ได้มีมติเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๗ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ และได้มีประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๗ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๘ โดยให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งมีรายละเอียดตามบัญชีท้ายประกาศ กคพ. ดังกล่าว ดังนี้

“๑. คดีความผิดตามประมวลรัษฎากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๕๐/๔ มาตรา ๕๐/๕ และมาตรา ๕๐/๒๑ (๗) แห่งประมวลรัษฎากร ที่มีหรือมีมูลน่าเชื่อว่าเป็นเหตุให้รัฐขาดรายได้เป็นเงินภาษีอากรรวมเบียดปรับ และเงินเพิ่มตั้งแต่ห้าสิบล้านบาทขึ้นไป

๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

.....”

ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นมา คดีความผิดทางอาญาตามมาตรา ๓๗, ๕๐/๔, ๕๐/๕ และ ๕๐/๒๑ (๗) ตามประมวลรัษฎากร ที่มีหรือมีมูลน่าเชื่อว่าเป็นเหตุให้รัฐขาดรายได้เป็นเงินภาษีอากร รวมทั้งสิ้นตั้งแต่ห้าสิบล้านบาทขึ้นไป จึงเป็นคดีพิเศษ ที่กรมสรรพากรจะต้องมาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดก่อนหรือหลังวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๘ ทั้งนี้ กรมสอบสวนคดีพิเศษกับกรมสรรพากรได้มีบันทึกความตกลงว่าด้วยการประสานความร่วมมือในการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีพิเศษ ฉบับลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ซึ่งกรมสรรพากรได้วางแนวทางปฏิบัติตามบันทึกความตกลงดังกล่าว ตามหนังสือด่วนที่สุด ที่ กค ๐๗๓๒/ว ๑๔๕ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๕

แต่เนื่องจากคดีความผิดตามประมวลรัษฎากรที่ทำให้รัฐขาดรายได้มีจำนวนสูงถึง ๕๐ ล้านบาท มักจะเป็นกรณีที่เกิดจากการตรวจสอบภาษีอากรหรือการตรวจปฏิบัติการในแต่ละครั้ง จึงอาจจะมีหลายประเภทภาษีหรือหลายปีหรือเดือนภาษี ดังนั้น เพื่อให้ไม่ให้เกิดปัญหาจึงได้มีประกาศ กคพ. ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๘)

ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เพิ่มเติมความว่า “ไม่ว่าจะเป็นความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมต่างกัน” และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๙ ซึ่งมีรายละเอียดตามบัญชีท้ายประกาศ กคพ. ดังกล่าว ดังนี้

“๑. คดีความผิดตามประมวลรัษฎากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๕๐/๔ มาตรา ๕๐/๕ และมาตรา ๕๑/๒๑ (๗) แห่งประมวลรัษฎากร **ไม่ว่าจะเป็นความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมต่างกัน** ที่มีหรือมีมูลน่าเชื่อว่าเป็นเหตุให้รัฐขาดรายได้เป็นเงินภาษีอากรรวมเบ็ดเสร็จและเงินเพิ่มตั้งแต่ห้าสิบล้านบาทขึ้นไป”

แต่อย่างไรก็ตาม ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๘ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ บัญญัติว่า “โดยที่ในปัจจุบันเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรและเจ้าพนักงานตำรวจต่างมีอำนาจในการตรวจสอบการชำระภาษีตามประมวลรัษฎากร ทำให้พ่อค้าประชาชนมีภาระต้องชี้แจงแสดงหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่หลายฝ่าย สมควรขจัดการดังกล่าวด้วยการให้เจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากรดำเนินการไปแต่ฝ่ายเดียว และโดยที่สมควรเร่งรัดการตรวจสอบภาษีอากรให้แล้วเสร็จโดยเร็วหัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ .....

ข้อ ๒ นับแต่วันที่ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับ ห้ามมิให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร เว้นแต่การดำเนินคดีอาญาตามคำขอของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร

ข้อ ๓ .....

ประกอบกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๗/๒๕๒๕ (ที่ประชุมใหญ่) ได้วินิจฉัยว่า “...ข้อห้ามมิให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๘ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ นั้น หมายถึง การดำเนินคดีอาญาด้วย และเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจสอบสวนดำเนินคดี การสอบสวนนี้ได้กระทำไปโดยไม่ชอบ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องร้องคดีนี้.....”

ดังนั้น จึงมีปัญหาว่า พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ กรมสอบสวนคดีพิเศษ มีอำนาจหน้าที่เข้าไปตรวจสอบและสืบสวนสอบสวนดำเนินคดีอาญาโดยที่เจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร ยังไม่ได้ร้องขอหรือร้องทุกข์กล่าวโทษได้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งจะได้พิจารณาวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในบทความอีกเรื่องหนึ่งที่จะเขียนในโอกาสต่อไป
